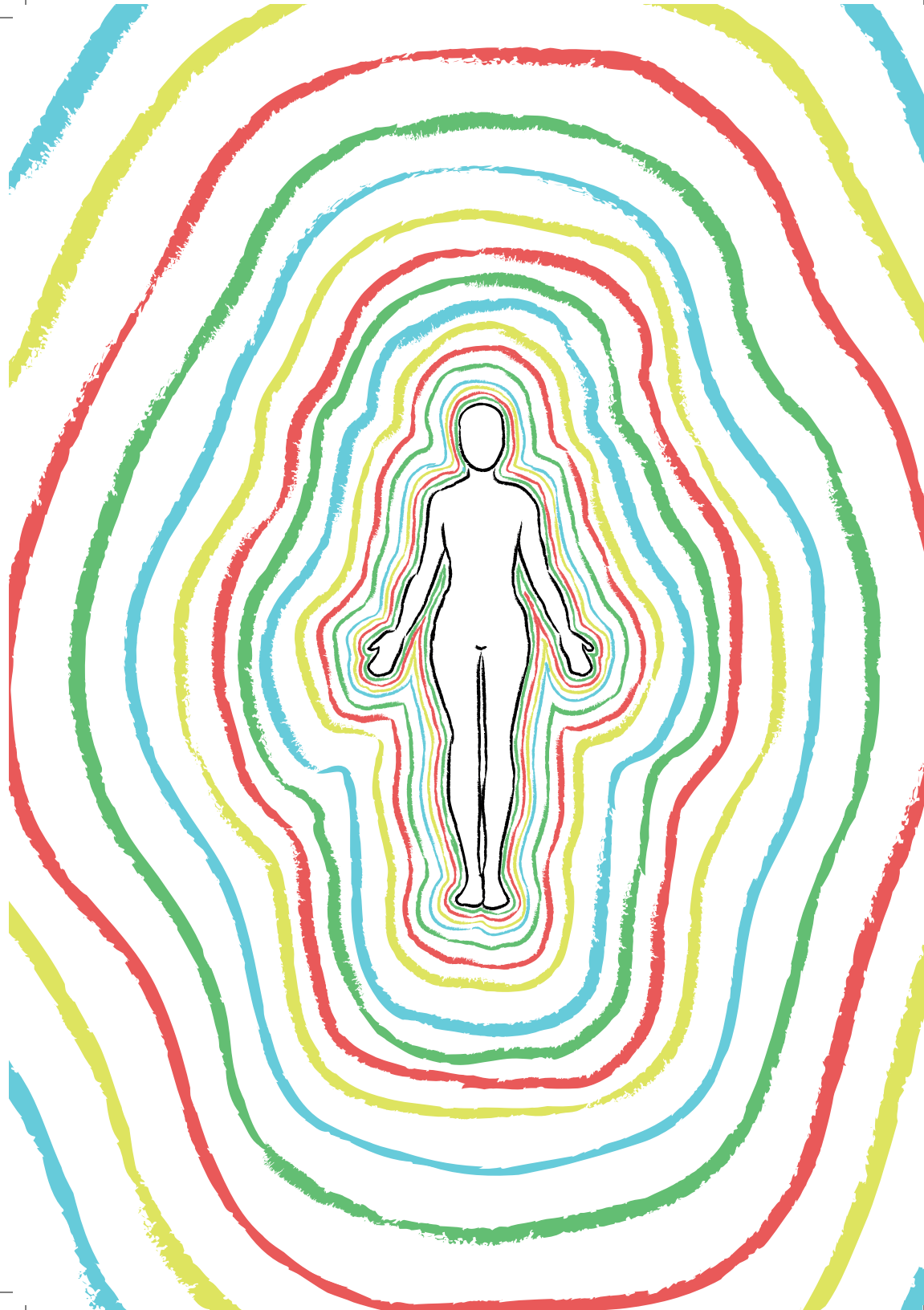

inspirationem

Básnická sbírka

DÝCHEJ

Laura Maazová

•
2021

© Laura Maazová, 2021

...

pro všechny ztracené duše,
které hledají kouzla v každém verši

pro všechny básníky a žáky smutku

pro všechny, kteří to čtou,
nebo číst budou

pro všechny mé lásky
a mrazem spálené sedmikrásky

a pro mne,

protože smutek může být krásný
a štěstí může psát básně

...

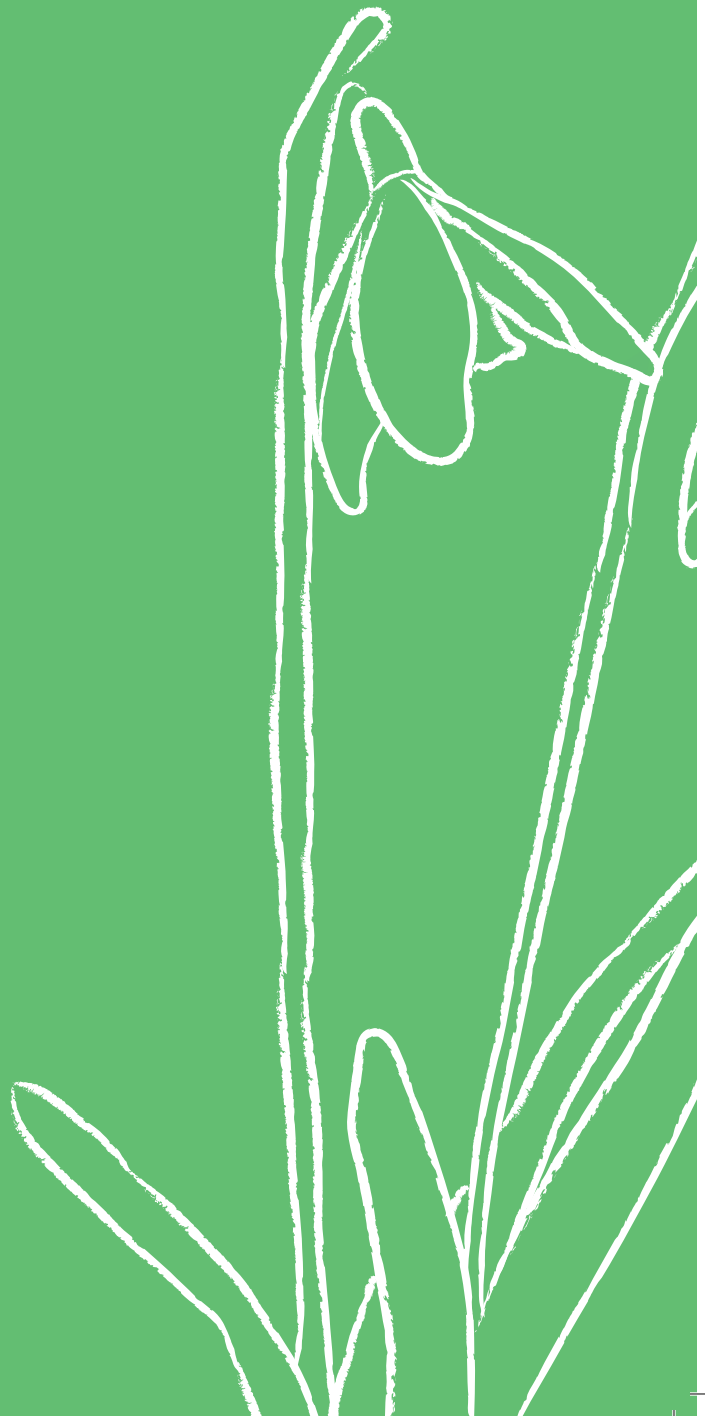
JARO

LÉTO

PODZIM

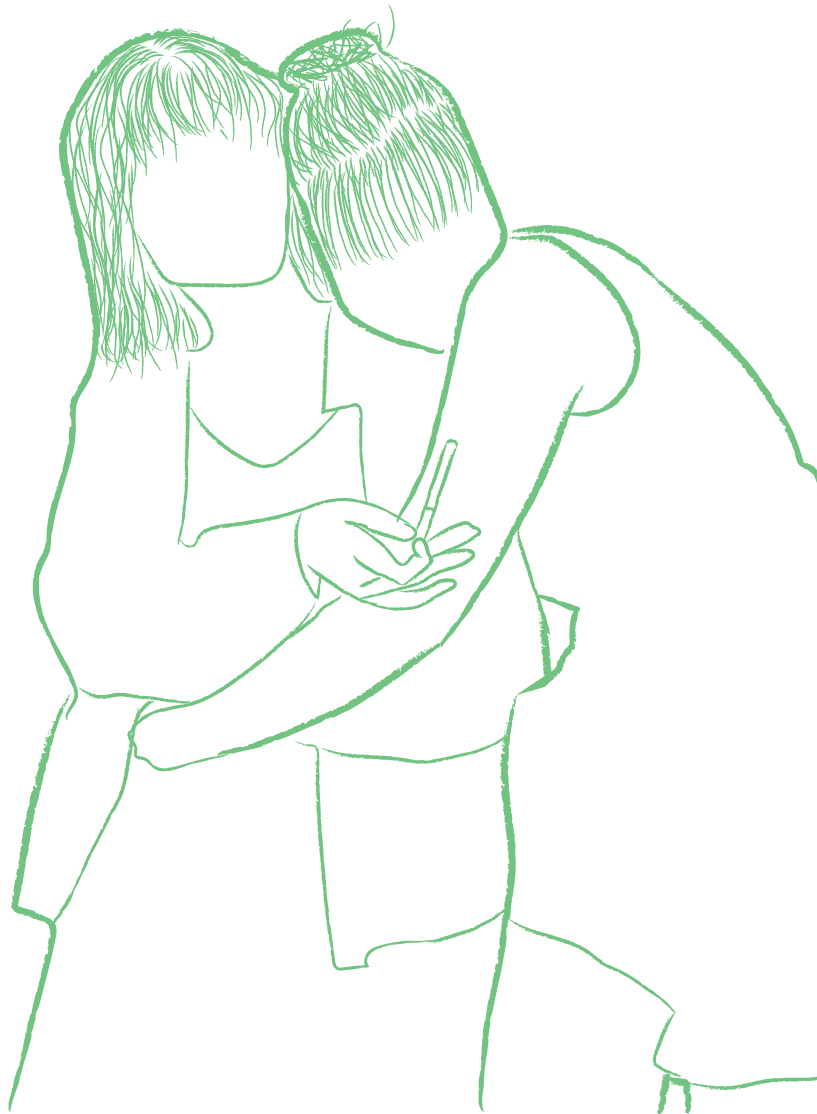
ZIMA

8-9

Jaro

10-11

SVĚTA SMETÍ

Jsme zkažené děti,
světa smetí.
Jsme krásní
v noci plní básní,
přes den plní žalu
a někdy i povrchního smíchu.
Smějeme se,
když po hlavě skáčíme do dalšího hříchu
a nespokojíme se,
dokud naše životy
nedojdou tam, kam mají

...asi

Na světě je prý hodně krásy,
šeptají v noci pod postelí hlasy.

12-13

BÁSEŇ

Les,
Ty a já,
potok
a zpěv ptáků

...

Domov byl v tu chvíli ve Tvém náručí
a nebe se zdálo modřejší,
než kdy jindy.
Na duši klid.

Sluneční paprsky Ti kreslily po tváři,
odhalovaly všechny barvy
skryté ve Tvých očích.

14-15

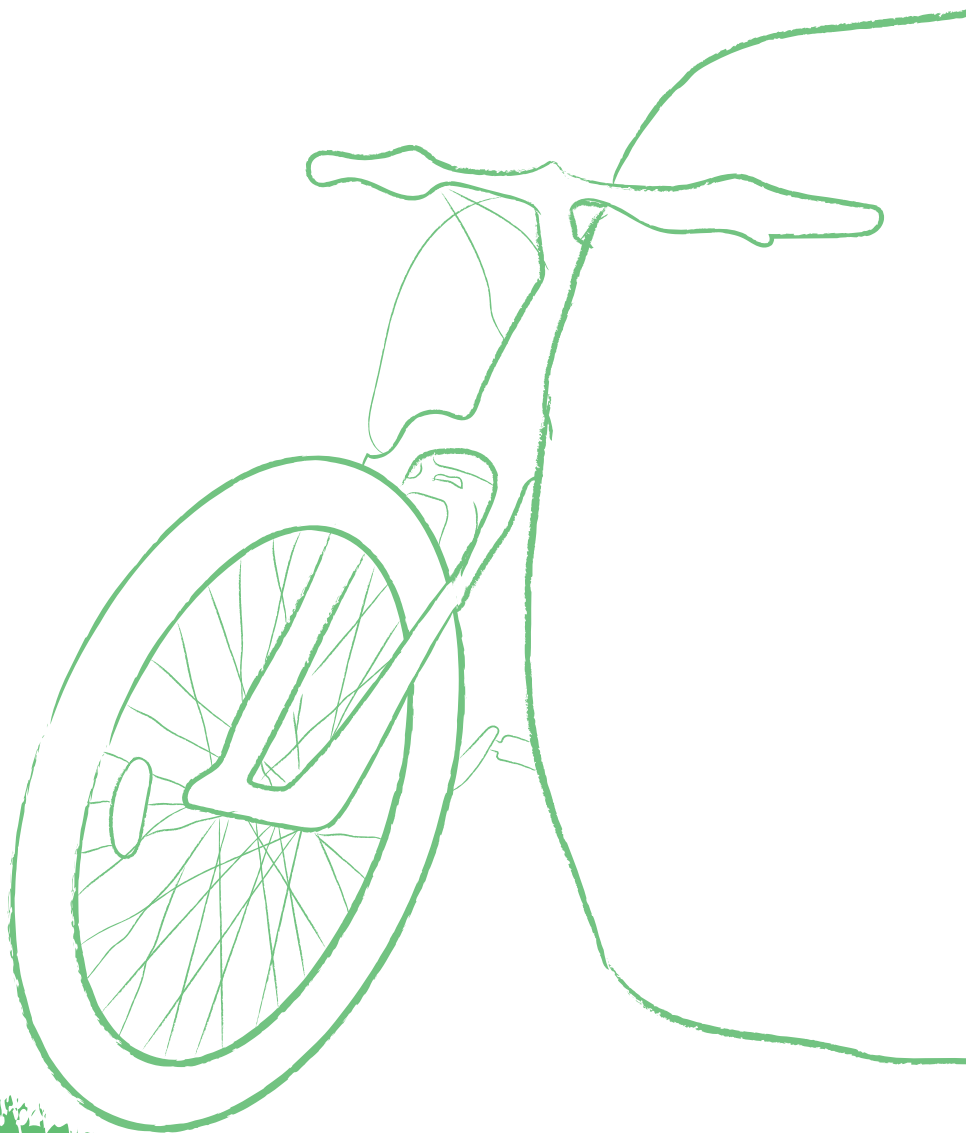
NĚKDO MI ŘEKL, ŽE PLÁČ JE PRO SRÁČE

Schovám si do bundy všechno,
co nechci aby viděl svět.
- cigára, trávu, láhev od piva,
pár nehezkých vět...
skutečnost,
že občas vyžívám se ve smutku.
Schovám si do kapes všechno,
co lidem nemá přijít na oči.
- můj vztah k jídlu
a básně, ze kterých svět se ti otočí,
cesty tmou bez cíle
a touhu utéct pryč,
hudbu, ze které bolí srdce.
Nosím po kapsách všechny tyhle věci.
- smutek a strach,
slzy a hloupý řeči,
taky lásku a radost
a je toho mnohem více.
Jen mezi tím vším nemůžu najít
sluchátka a klíče.

16-17

BÁSEŇ

Je mi špatně a křičím do papíru,
že nikdy neztratím naději a víru!
Je mi špatně a křičím do zdi,
že nikdy není pozdě,
jen správný čas se může zpozdit.
Je mi zle a prosím slzy,
aby zůstaly, kde mají,
že je na ně brzy.
Křičím slova písni,
abych překryla cizí křik,
ale dochází mi dech
...tak sedím bez hlasu a doufám,
že něco se změní.
Nejvíc ze všeho nesnáším nesnášení.

18-19

VELKÝ VŮZ

Poskládám Ti souhvězdí z píh,
báseň ze slov
hozených do vzduchu.
Na chvíli vypadnem ze všeho rozruchu,
zmizíme ve tmě
a ráno rozplynem se s rosou,
když paprsky dopadnou na naše tváře...
Všechny hvězdy pak
pohltní sluneční záře
a nakreslí Ti nové píhy,
nová souhvězdí...
snad je najdu dřív,
než kouzlo okamžiku odezní.

20-21

Existovali
a dalo se na ně dívat s krásou v očích,
však
jako by pro ně neexistovala perspektiva.
Z celého textu jsem přečetla dvě slova
a pak přemýšlela nad tebou
a nad tím,
že všechny fabriky přesuneme
na chudý kraj světa,
aby nám tu mohlo být hezky,
abychom se nemuseli koukat na špínu,
kterou pak pojídáme.
V prachu
se stejně vzduchem vrátí zpátky.
Kam mám pak přemístit své myšlenky,
aby mi tu bylo hezky,
aby se nevrátily zpátky?
Poradte!
Existují myšlenkové skládky?
Projíždím text očima,
zastaví mě dvě slova -

22-23

pak myšlenky zastíní pointu
a já jsem tady znova.
Stáčejí se k tobě a k věcem,
které nevyřeším
- k fabrikám a skládkám
a bezvýznamným řečím.
Možná je s to přiznat,
že ztrácím naději
a při psaní básní brečím.

24-25

Léto

26-27

SLADKÉ BYTÍ

Šestnáctiletý holky,
chlustu jako prase,
z tadytoho místa chce se mi zvracet.
Frustrace...
Tak buď má inspirace.

Třetí klub za tuhle noc
a láska není ani v jednom.
Procházím a cítím se tu nebýti
a znovu opakuji,
že z toho místa je mi na blití.

Nikdo neslyší
...nebo neposlouchá.
Lež ti do očí kouká
a šeptá, že bude to krásný.
Hned na to na tebe křičí: „zhasni!“

28-29

Všichni jsme blázni
ve vlastních světech.
Všechno se odráží
v klubových světlech.
Láska je víla, co nosí ti kvítí
a doufá,
že v posteli tě bude moct bítí.
Sladké bytí.

Můza pro psaní básní,
která do teď nepomohla
napsat ani větu.
A přesto tyhle braky ukážu světu!

A až si lidi uvědomí,
že láska v klubech nehledá se,
tak buď má můza,
má inspirace.

30-31

BÁSEŇ

Pustím ti blues
a pak třeba zkus mě rozesmát

.

Pozvu tě na víno za pohádku
a pár lží, že bude líp.
Na chvíli zase mít se krásně,
ale ten smutek rodí básně.

Tak?

- dobře psát nebo dobře žít?

32-33

BÁSEŇ

Sbírám Ti snítko popela z vlasů.
Oheň nehoří,
ale co s tím?
Slunce Ti odkrývá
všechny barvy v očích
a pak přichází tma,
vychází hvězdy.
Týden marně hledáme měsíc
v noci při čaji
a čas utíká úplně jinak,
když jsem ve Tvém náručí.

34-35

LÍNÁ RÁNA

Líná rána,
otáčím gramofonovou desku,
mokrý vlasy mi suší slunce
- prohřívá duši,
do nejzazších kousků srdce
přináší světlo.

Líná rána,
otevírám okno
a vyháním prach z poliček na knihy,
otáčím zpátky desku
a vychutnávám si znovu její tóny.
Líná rána,
prsty mi po ledové noci prohřívá slunce
a ruce se přestaly klepat.

36-37

BÁSEŇ

Chtěla bych napsat knihu.
Vypustit pocity,
co skrývám v sobě.
Ve věnování stálo by: „Tobě“,
na přebalu velký hrnek čaje.
Každou metaforu vysvětlila bych básní,
při které srdce taje.
Písmenka bych rozházela po stránkách,
aby nešlo čísti mezi řádky.
Kdo pak může říci,
že zápletka je špatná,
příběh nudný a krátký?

Chtěla bych napsat knihu
věnovanou Tobě
a málem bych zapomněla...
bude to novela
a hlavní hrdina skončí v hrobě.

38-39

Podzim

40-41

BÁSEŇ

Cíga začala chutnat jako podzim.
Nostalgie.
Všechno je stejný jako minulej rok
a ten předtím.
Jenom jiný lidi,
jiný místa, přesto
stejný slova,
zas a znova.
Cíga začala chutnat jako podzim,
tak třeba ze zvyku
najdi si trafiku.

42-43

BÁSEŇ

Nikdo na světě si nevšimne,
že zmizelo pár básníků.
Umírání máme ve zvyku.
Pak řekni, že je to moje vina
- slova jako nože a rakovina
...
morální kocovina.

Podzim je věčné střízlivění,
lidi se mění
a tvoje věc to není,
tak drž hubu.

Plival na policejní auta v domnění,
že třeba přijde světa spasení.
Když jsem ho naposled viděla
- se skvrnou na triku -
stejně jako my
měl umírání ve zvyku.
A svět si nevšiml,
že chybí mu pár básníků.

44-45

BÁSEŇ

Podzim klasicky začíná slzou na líčku
a usměvem na duši,
snad tě to nebolí taky..

Nálada opakovat fráze z minulého roku,
že „v hlavě mraky“.
Snažím se dohlédnout na hvězdy
přes paneláky.

Nevidím nic,
ale ony tam někde jsou.
Poté ještě najít nebe
a tebe,
co nebudeš se na začátku podzimu ptát,
proč pláču

a pak třeba

srdce se rozbuší
a usměv nezůstane jen na duši.

46-47

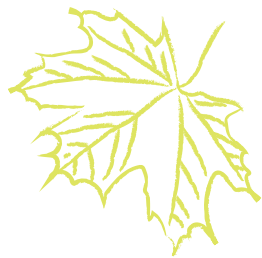

ŘEKNI MI, CO BUDE

Řekni mi, co bude
až mráz spálí sedmikrásky?
Přimíchám do čaje trochu rumu
a snad špetku lásky.
Tma mi už v sedm večer klepe na okno.
Mám strach,
moje duše křičí,
řve
a pláče steskem po slunci.

Řekni mi, co bude
až opadají listy všech stromů?
Mám snad každý den
kolem holých větví chodit domů?
Chlad mě vyprovází do školy
a zarývá nehty pod kůži.
Občas myslím,
že mé svetry jsou na něj krátké.

Řekni mi, co bude,
jestli napadne sníh?
Zda v bílých závějích
pohřbím svůj splín
a budou děti jezdit na saních?

Řekni mi, co bude.
Jak zvládnout tuhle zimu?
A můžu se vypovídat svému stínu
o tom,
že zas mám v hlavě pár splínů?

Řekni mi, co bude.

50-51

MOC SMUTNÁ BÁSEŇ

Vysvitlo slunce po dešti,
paní na balkoně klepe koberce
a já se rozplývám ve tvém úsměvu
s kouřem doutníků,
nedopitých čajů
a rozčuchaných vlasů.

·
Říkala jsem ti vůbec,
že mi s podzimem přišla žlutá deska?
A taky zase trochu smutku na duši.
Ale chápeš?!
Ta deska je žlutá!
To pak čert vem nějaký smutek.

52-53

Roky lidem říkám:
„Zakaž mi stříhat si vlasy“
a taky
„Neumím psát“
nebo
„Padám“

Ale kam?
A smutek mi trochu žere duši.
Paní na balkoně neklepe koberec,
protože prší.
Všechny doutníky jsou dokouřené
a čaje nejspíš rozlité,
úsměvy provedené
a slunce?
Slunce se schovává za mrak.

54-55

BÁSEŇ

Z pistolí lítají jen slova.
Říkáš je znova,
pak složíš z nich větu
a ublížíš světu.
A černé díry v nás rostou rychleji,
než to zvládáme.
Padáme.
Z pistolí lítají jen slova.
Říkám je znova,
skládám z nich větu.
Ublížím tobě, mně i světu.

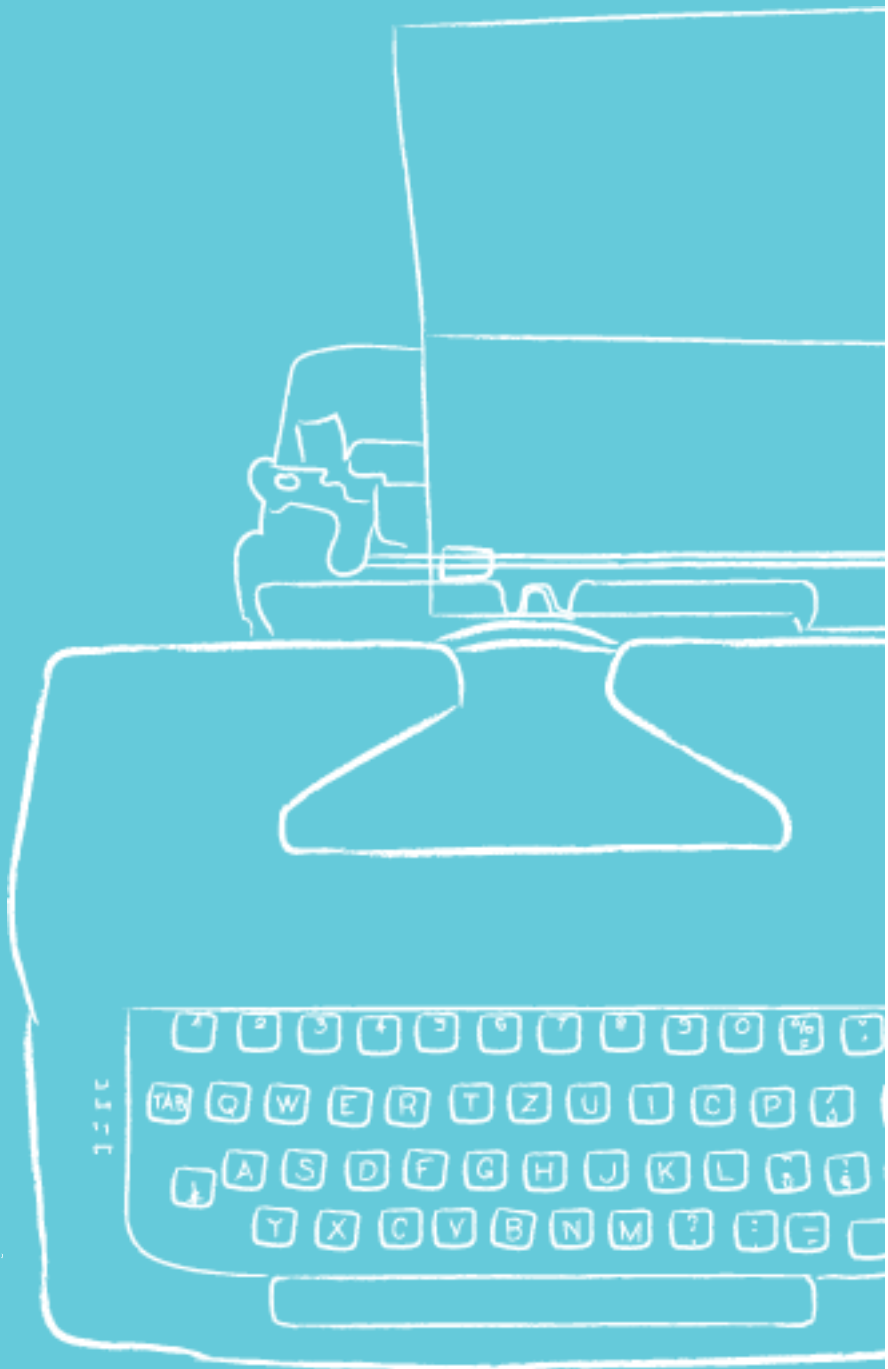
56-57

BÁSEŇ

Zavři dveře,
otevři oči,
přiznej si, že svět se točí
a žij správně, podle pravidel.
Z očí ti tečou slzy
a mě to možná trochu mrzí,
ale řekni mi co s tím mám dělat.

Jsem člověk s přehnanou zásobou nadějí,
které mě každý den svádějí
věřit.

A kdo zvládne tak dlouho odolávat?
Věci se mění,
přichází zima,
tak otevřu oči a změním se s nima.

58-59

Zima

60-61

BÁSEŇ

Vznést se
do posledního patra nebe.
Zaťukat na měsíc,
vyzvat ho k tanci,
shodit pár hvězd
a přát si ještě šanci.

62-63

ODRÁŽET SE

Rozbíjet zrcadla
jenom tak ze zvyku,
nebo projít a nekoukat se.
Rozbíjet zrcadla,
protože všechna lžou
pravdu,
ze které chce se zvracet.
Rozbít to, co vidíš?
Když to pomůže, tak klidně.
Na chvíli přestat křičet uvnitř
a koukat i jinak než očima.
Začít mít rád sebe
a děkovat vodě,
protože v ní vidím zrcadlit se jen nebe.

64-65

ZMATEK

Rozmazaný fotky,
vzpomínky a řasenka.
Polibky nejen na čelo.
Ukazovat lidem duši,
říkat slova a skládat z nich věty.

Zmatek

Neumět mluvit z těch všech slov,
co se ti ženou do úst.

Málem si mě naučil, že ticho je krásný...
všichni kolem křičeli.

Zakazovat si pláč už dva týdny v kuse.
V opilosti zavazovat boty
a padat.

66-67

Rozbít si koleno,
protože nikdo tě nechytí.

Šílím

Zakazuju si pláč už dva týdny v kuse.
Polibky nejen na duši.
Ukazovat lidem čelo,
říkat věty
a skládat z nich slova.
Rozbít si koleno,
protože stejně piješ sám.

68-69

VYSVĚTLI SVĚTU, ŽE JSME SVĚTLO

Řekni mi o náhodách,
o lidech z konce světa,
o tom,
proč se děje tohle a tamhleto.
Třeba o tom, proč ve dne spíš
a v noci bloudíš v myšlenkách,
proč je tvá oblíbená kytka zrovna tahle
a jaká hudba tě roztančí.

Já budu poslouchat.

Bud' básníkem, vypravěčem,
hlavním hrdinou,
co já vím.
Jen bud'
a nech mě chvíli poslouchat
vůni tvých příběhů.

70-71

BÁSEŇ

Pojď pít pivo
a poslouchat Psí vojáky.
Toulat se městem,
nemyslet na chvíli na věci,
na který myslet nechcem.

DÝCHEJ

Laura Maazová

Korektury: Monika Maazová
Grafická uprava: Laura Maazová

Nákladem 25 kusů
Vydalo nakladatelství INSPIRATIONEM

73 stran
vydání první

Tisk ExpressPrint
www.expressprint.cz
